

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สิทธิมนุษยชนนับว่ามีความสำคัญในสังคมโลกปัจจุบัน ซึ่งทุกคนได้ให้ความสำคัญในสิทธิขั้นพื้นฐานที่ตนได้รับ สิทธิมนุษยชน หมายถึง สิทธิ ที่ติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่กำเนิด ซึ่งไม่สามารถจำหน่าย จ่าย โอน หรือแจกให้กับผู้หนึ่งผู้ใดได้ สิทธิดังกล่าวนี้มีความเป็นสากลและเป็นนิรันดร์ จากปรัชญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ข้อ 1 กล่าวว่า มนุษย์ทั้งหลายเกิดมามีอิสระเสรี เท่าเทียมกันทั้งศักดิ์ศรีและสิทธิ ทุกคนได้รับการประสิทธิประสาทเหตุผลและมโนธรรม และควรปฏิบัติต่อกันฉันพี่น้อง ความดำรงอยู่ ความถูกต้องและเนื้อหาของสิทธิมนุษยชน เป็นหัวข้อที่เป็นที่โต้เถียงกันมาอย่างต่อเนื่อง ทั้งในทางปรัชญาและรัฐศาสตร์ ตามกฎหมายแล้ว สิทธิมนุษยชนได้ถูกบัญญัติเอาไว้ในกฎหมายและข้อตกลงระหว่างประเทศ และในกฎหมายภายในของหลายรัฐ อย่างไรก็ตาม สำหรับคนจำนวนมากแล้ว หลักการของสิทธิมนุษยชนนั้นมีขอบเขตมากกว่ากฎหมาย และก่อร่างขึ้นเป็นหลักศีลธรรมพื้นฐานสำหรับวางระเบียบกฎหมายศาสตร์การเมืองร่วมสมัย สำหรับคนกลุ่มนี้แล้ว สิทธิมนุษยชนคือความเสมอภาคในอุดมคติ

ในกระบวนการได้สวนของไทยเป็นการนำเอาระบบกล่าวหาเหมาะสมกับระบบได้สวนซึ่งมีมาตั้งแต่ก่อนปฏิรูปกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมครั้งใหญ่ในสมัยรัชกาลที่ 5 ระบบการได้สวนนี้ไม่ได้เกิดมาจากแนวคิดของต่างประเทศแต่เป็นการชำระวิธีของไทยเอง โดยแท้ ตามประวัติศาสตร์ของกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบกล่าวหาและระบบได้สวนของประเทศนั้น ในครั้งโบราณก็มีวิธีการชำระคดีในศาลไทยในอดีตตั้งที่กล่าวมา เพียงแต่ต่อมาทั้งสองระบบได้พัฒนาให้ทันสมัยยิ่งขึ้นกว่าในอดีตทำให้มีความชัดเจนและเป็นสากลมากยิ่งขึ้นและเป็นที่ยอมรับของประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก

ระยะเริ่มแรก พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงปรับปรุงกฎหมายและกระบวนการยุติธรรมในระยะแรก ก็ได้มีการจัดส่งนักเรียนไทยไปศึกษากฎหมายที่ประเทศอังกฤษหลายคน เพราะประเทศอังกฤษ เป็นประเทศที่มีการปกครองโดยพระมหากษัตริย์เป็นประมุข เช่นเดียวกับประเทศไทย และเป็นประเทศที่กำลังล่าอาณานิคมในเอเชีย นักเรียนที่ไปศึกษากฎหมายที่อังกฤษ ย่อมได้รับแนวคิดหลักในกฎหมายจารีตประเพณีและระบบกล่าวหาของอังกฤษมา

ทั้งหมด ซึ่งได้มีการนำมาประยุกต์ใช้กับกฎหมายไทยในระยะแรก เช่น กฎหมายลักษณะอาญา ร.ศ. 127 ซึ่งเป็นประมวลกฎหมายอาญาระบบแรกของไทย ต่อมาได้มีการใช้พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความมิโทษใช้ไปพลางก่อน ร.ศ. 115 นอกจากนั้นได้มีการปรับปรุงระบบศาล เมื่อมีการจัดตั้งศาลยุติธรรมแล้ว ดังนั้นกฎหมายจารีตประเพณีก็ได้มีอิทธิพลในประเทศไทย ในระยะที่สองก็ได้มีการปฏิรูปกฎหมายและกระบวนการยุติธรรม คือ มีการจัดร่างประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งและพาณิชย์ โดยประเทศไทยได้จ้างนักกฎหมายต่างประเทศมาดำเนินการ อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาโครงสร้างประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา กฎหมายลักษณะพยาน และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งของไทยโดยละเอียดแล้ว จะเห็นว่ามิแนวนิยมในการใช้การกล่าวหาเป็นหลัก มาตรา 131 ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา บัญญัติถึงหน้าที่ของพนักงานสอบสวนว่า “ให้พนักงานสอบสวนรวบรวมหลักฐานทุกชนิด เท่าที่สามารถจะทำได้ เพื่อประสงค์จะทราบข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ต่าง ๆ อันเกี่ยวกับความผิดที่ถูกล่ามำหา เพื่อจะรู้ตัวผู้กระทำผิดและพิสูจน์ให้เห็นความผิดหรือความบริสุทธิ์ของผู้ต้องหา”

ใน พ.ศ.2535 ประเทศไทยได้มีการให้ความสำคัญกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน เริ่มจากคณะรัฐมนตรี ได้มีมติเมื่อวันที่ 10 กันยายน พ.ศ.2535 คือมีการตกลงเข้าเป็นภาคี “กติการะหว่างประเทศว่าด้วย สิทธิของพลเมืองและสิทธิทางการเมืองแห่งสหประชาชาติ ค.ศ.1966” (International Covenant on civil and Political Rights) ซึ่งการเข้าร่วมเป็นภาคีดังกล่าวได้มีการพิจารณาถึงผลต่อประเทศ เช่น กฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการพัฒนากฎหมาย การเมือง การปกครอง และเศรษฐกิจ เป็นต้น และในเวลาต่อมาก็ได้มีการทำข้อตกลงและจัดตั้งหน่วยงานที่คุ้มครองสิทธิมนุษยชนขึ้น เช่น การให้กระทรวงการต่างประเทศและสำนักงานอัยการสูงสุดร่วมกันจัดตั้ง สำนักงานคุ้มครองสิทธิมนุษยชนระดับนานาชาติ การจัดตั้งศาลอาญาระหว่างประเทศ การเข้าร่วมเป็นภาคีกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรม ดังนั้นเราจะเห็นได้ถึงความจำเป็นของการศึกษาเรื่องของสิทธิมนุษยชนในประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิมนุษยชนทางอาญาอย่างละเอียด เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาสิทธิมนุษยชนทางอาญาต่อไป

สิทธิมนุษยชนทางอาญาในประเทศไทยเริ่มมีตั้งแต่พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ฉบับที่ 22) พ.ศ.2547 เป็นการวางหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลอื่น ได้แก่ เรื่องการจับ การค้น การขัง การปล่อยตัวชั่วคราว การสอบสวน และการพิจารณาคดี ซึ่งมีความต่อเนื่องและเป็นธรรม โดยอาจจัดเป็นกลุ่มเพื่อความสะดวกในทาง

ปฏิบัติ ได้แก่ การจับและสิทธิของผู้ต้องหา การค้นหาในที่รโหฐาน การขัง การควบคุม และสิทธิของผู้ถูกควบคุมหรือขัง การปล่อยตัวชั่วคราว การสอบสวน การพิจารณาคดี การแก้ไขปรับปรุงในส่วนนี้มีการยกเลิกหลักเกณฑ์และเปลี่ยนแปลงมาตรากฎหมายเดิม และในกฎหมายรัฐธรรมนูญของประเทศไทยกับการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนทางอาญา รัฐธรรมนูญฉบับแรก ๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้รับแนวคิดมาจากรัฐธรรมนูญของต่างประเทศอันเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปมาจำนวนหนึ่ง และระยะหลัง ๆ ก็ได้แนวคิดมาจากปฎิญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนหลายเรื่อง รวมทั้งที่ได้บัญญัติขึ้นเองตามที่เหมาะสมกับประเทศไทย รัฐธรรมนูญแห่งประเทศไทย พุทธศักราช 2550 ได้มีการบัญญัติในส่วนที่ 4 สิทธิในกระบวนการยุติธรรม

ผู้ท้าวทนายนิพนธ์มีข้อสังเกตเป็นพิเศษอยู่ที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 39 ที่บัญญัติไว้ว่า “บุคคลไม่ต้องรับโทษอาญา เว้นแต่ได้กระทำการอันกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นบัญญัติเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้ และโทษที่จะลงแก่บุคคลนั้นจะหนักกว่าโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมายที่ใช้อยู่ในเวลาที่กระทำความผิดมิได้”

โดยเฉพาะในประเด็นที่ว่า “ในคดีอาญาต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยไม่มีความผิด ก่อนมีคำพิพากษาอันถึงที่สุดแสดงว่าบุคคลใดได้กระทำความผิด จะปฏิบัติต่อบุคคลนั้นเสมือนเป็นผู้กระทำความผิดมิได้” ซึ่งมีประเด็นที่สามารถสรุปได้คือ การไม่นำกฎหมายฉบับก่อนหน้าปัจจุบันมาบังคับใช้เมื่อมีกฎหมายใหม่ใช้บังคับ และการต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้บริสุทธิ์ ซึ่งเป็นกระบวนการที่คุ้มครองบุคคลที่ตกเป็นผู้ถูกกล่าวหา เริ่มตั้งแต่การออกหมายจับและหมายค้น การจับและการควบคุม การสอบสวน ตลอดจนจนถึงการขัง ซึ่งในทางปฏิบัติจริง กฎหมายรัฐธรรมนูญต้องนำมาใช้ควบคู่กับกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเสมอ ซึ่งกฎหมายทั้งสองฉบับนี้มีบางส่วนที่ไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ กฎหมายรัฐธรรมนูญเป็นบทบัญญัติในลักษณะคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหามากกว่า แต่กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาเป็นลักษณะการสอบสวนเพื่อให้ได้ข้อเท็จจริง ซึ่งอาจจะมีการค้านกับรัฐธรรมนูญอยู่บ้างในทางปฏิบัติจริงของเจ้าหน้าที่ เช่น การออกหมายจับและหมายค้น

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 33 บัญญัติไว้ว่า “บุคคลย่อมได้รับความคุ้มครองในการที่จะอยู่อาศัยและครอบครองเคหสถานโดยปกติสุข การเข้าไปในเคหสถานโดยปราศจากความยินยอมของผู้ครอบครอง หรือการตรวจค้นเคหสถานหรือในที่รโหฐานจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาลหรือมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ” ซึ่งกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 59 บัญญัติไว้ว่า “ศาลจะออกคำสั่งหรือหมายจับ หมายค้น หรือหมายขัง ตามที่ศาลเห็นสมควรหรือโดยมีผู้ร้องขอก็ได้ ในกรณีที่ผู้ร้องขอเป็นพนักงานฝ่าย

ปกครองหรือตำรวจ ต้องเป็นพนักงานฝ่ายปกครองตั้งแต่ระดับสาม หรือตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นร้อย ตำรวจตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนซึ่งมีเหตุอันควร โดยผู้ร้องขอไม่อาจไปพบศาลได้ ผู้ร้องขออาจร้องขอต่อศาลทางโทรศัพท์ โทรสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่นที่เหมาะสมเพื่อขอให้ศาลออกหมายจับหรือหมายค้นก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ เมื่อศาลสอบถามจนปรากฏว่ามีเหตุที่จะออกหมายจับหรือหมายค้นได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 59/1 และมีคำสั่งให้ออกหมายนั้นแล้ว ให้จัดส่งสำเนาหมายเช่นว่านี้ไปยังผู้ร้องขอโดยทางโทรสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อเทคโนโลยีสารสนเทศประเภทอื่น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในข้อบังคับ ของประธานศาลฎีกา”

ดังนั้นผู้ทำวิทยานิพนธ์จึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง “ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการได้รับการสนับสนุนไว้ก่อนว่ามีได้เป็นผู้กระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 39” เพื่อทำการเปรียบเทียบข้อกฎหมายระหว่างประมวลวิธีพิจารณาความอาญา และรัฐธรรมนูญ ผู้ทำวิทยานิพนธ์จะได้อ่านศึกษาค้นคว้าเพื่อให้ได้คำตอบและข้อเสนอแนะและหวังเป็นอย่างยิ่งว่า หัวข้อที่ผู้ทำวิทยานิพนธ์ได้ศึกษาค้นคว้าดังกล่าวจะเป็นประโยชน์ในวงการทางการศึกษา วงการทางด้านกฎหมายและประเทศชาติอีกด้วย

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมา และความสำคัญของปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการได้รับการสนับสนุนไว้ก่อนว่ามีได้เป็นผู้กระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลย
2. เพื่อศึกษาความหมายของสิทธิมนุษยชนและแนวคิดในการคุ้มครองผู้ต้องหาหรือจำเลย
3. เพื่อศึกษาปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการได้รับการสนับสนุนไว้ก่อนว่ามีได้เป็นผู้ต้องหาหรือจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิด
4. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลยจากการได้รับการสนับสนุนไว้ก่อนว่ามีได้เป็นผู้กระทำความผิด
5. เพื่อค้นหามาตรการที่เหมาะสมมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับ การได้รับการสนับสนุนไว้ก่อนว่ามีได้เป็นผู้กระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลย ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 39 เพื่อหาข้อสรุปและข้อเสนอแนะต่อไป

สมมติฐานของการศึกษา

ในกระบวนการยุติธรรมก่อนคำพิพากษาของศาลเริ่มตั้งแต่ขั้นตอน การออกหมายจับและหมายค้น การจับและการควบคุม การสอบสวน ไปจนถึงการชั่ง และการนำตัวผู้ต้องหาแถลงข่าวต่อสื่อมวลชน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาฉบับปัจจุบัน กำหนดให้ศาลมีอำนาจในการออกหมายจับ โดยคำร้องขอของเจ้าหน้าที่ตำรวจ (ส่วนใหญ่ของการออกหมายจับ) และการออกหมายค้น (ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 59) ซึ่งเป็นการผิดหลักการบริหารงานยุติธรรมสากล เพราะการตรวจสอบคุณสมบัติกระทำโดยหน่วยงานศาลที่ได้รับข้อมูลจากทางตำรวจเพียงฝ่ายเดียว ทำให้กระบวนการออกหมายไม่สามารถเป็นหลักประกันสิทธิเสรีภาพของประชาชนได้ และกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในเรื่องการออกหมายจับและหมายค้น การจับ และการควบคุม การสอบสวน ไปจนถึงการชั่ง และการนำตัวผู้ต้องหาแถลงข่าวต่อสื่อมวลชน ไม่มีความสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 ตามมาตรา 39

ขอบเขตของการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้ทำวิทยานิพนธ์ได้ทำการศึกษา รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 และ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งจะให้ความสำคัญในเรื่องของสิทธิและเสรีภาพของผู้ต้องหา เพื่อใช้ในการวิเคราะห์และนำกฎหมายมาปฏิบัติจริงต่อผู้ต้องหาหรือจำเลย ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการศึกษา รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 39 และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งใช้เวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลและทำการศึกษา ค้นคว้าในช่วงเดือนกรกฎาคมถึงเดือนพฤศจิกายน พุทธศักราช 2554

วิธีดำเนินการศึกษา

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ใช้วิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary research) โดยศึกษาค้นคว้าจากเอกสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ รวมทั้งข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้ต้องหาและจำเลยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 เป็นการศึกษากรณีการกระทำผิดในชั้นก่อนมีคำพิพากษา เป็นการศึกษาวิเคราะห์ถึงหลักกฎหมายแม่บทที่

จะใช้เป็นหลักในการวิเคราะห์ปัญหาจากการทำวิทยานิพนธ์ หลังจากนั้นจะได้ทำการศึกษา กฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในเรื่องของการปฏิบัติต่อผู้ต้องหาหรือ จำเลย นอกจากนี้ผู้ทำวิทยานิพนธ์จะได้ทำการศึกษาตำรากฎหมาย ตัวยกกฎหมาย บทความทาง วิชาการ ในสาขานิติศาสตร์และสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ค้นคว้าในห้องสมุดของมหาวิทยาลัย และ สถาบันต่าง ๆ รวมทั้งข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าทางอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่บนเครือข่าย อินเทอร์เน็ต เพื่อนำมาวิเคราะห์มาตรการทางกฎหมายต่อไป ดังนั้นผู้ทำวิทยานิพนธ์มีความสนใจที่จะ ทำการศึกษารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 39 , ประมวลกฎหมาย วิธีพิจารณาความอาญา , คำพิพากษาศาลฎีกา รวมถึงเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องตั้งแต่กระบวนการ สอบสวนจนถึงการชั่ง รวมทั้งทำการศึกษากฎหมายเรื่องการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหาหรือจำเลย ของต่างประเทศ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น แม้ว่าหลักเกณฑ์หรือระบบกระบวนการ ยุติธรรมจะมีความแตกต่างกัน แต่ก็ได้มีการให้ความสำคัญถึงการคุ้มครองสิทธิในทำนองเดียวกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบความเป็นมา และความสำคัญของปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการได้รับการ สันนิษฐานไว้ก่อนว่ามีได้เป็นผู้กระทำความผิดของผู้ต้องหาหรือจำเลย
2. ทำให้ทราบความหมายของสิทธิมนุษยชนและแนวคิดในการคุ้มครองผู้ต้องหาหรือ จำเลย
3. ทำให้ทราบปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องหา หรือจำเลยมิได้เป็นผู้กระทำความผิด
4. ทำให้ทราบในการวิเคราะห์ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้ต้องหา หรือจำเลยจากการได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่ามีได้เป็นผู้กระทำความผิด
5. ทำให้ทราบมาตรการที่เหมาะสมเพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับ ปัญหาทางกฎหมายในเรื่องการได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่ามีได้เป็นผู้กระทำความผิดของ ผู้ต้องหาหรือจำเลยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 39 เพื่อหา ข้อสรุปและข้อเสนอแนะต่อไป

นิยามศัพท์

ผู้ต้องหา หมายความว่า บุคคลผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำความผิด แต่ยังไม่ได้ถูกฟ้องต่อศาลและอาจจะถูกจับแล้วนำมาควบคุมหรือขังไว้เพื่อทำการสอบสวน

จำเลย หมายความว่า บุคคลซึ่งถูกฟ้องต่อศาลแล้วโดยข้อหาว่าได้กระทำความผิด

SPU CHONBURI